

har et tilstrækkeligt Pengeløb at raade over ogsaa til de begrænsede Undersøgelser, om hvilke der her er Tale. Men naar noget Saadant er Tilfældet, naar den ærede Minister selv maa erklære, at det ingenlunde er umuligt, at han har fuldt tilstrækkelige Midler til sin Raadighed i hvad der allerede er opført paa Finantslovsforslaget, saa forekommer det mig ikke, at der kan siges at være nogen tilstrækkelig Grund til at bevilge det Beløb, hvorefter der her er Spørgsmaal. Det forekommer mig langt naturligere, hvis det skulde vise sig, at de sædvanlige Midler ikke ere tilstrækkelige, da at søge en mulig Overskridelse afgjort under Behandlingen af Statsregnskabet eller at søge det fornødne Beløb paa Tillægsbevilling, eller hvorledes man forøvrigt vil. Jeg antager ikke, at det vil volde nogen Banstikighed, hvor der er Tale om et Diemed som det, hvorefter der her er Spørgsmaal. Jeg troer, at det i det Hele taget med Hensyn til saadanne Undersøgelser, der ikke have noget meget stort Omfang eller ere af nogen meget stor Betydning, er det Allerheldigste, inden man kommer til Rigsdagen, at de bringes saa vidt fra Regjeringens Side, at det bliver selve de dertil sig sluttende endelige Forslag, der forelægges for Thingene, saaledes at der voteres, ikke over de foreløbige Undersøgelser, men over selve det Arbejde, som i Hensyn til disse paatænkes udført. Man kan maaffee vel nok strengt taget med Rette sige, at man ikke paa nogen Maade binder sig til at godkjennde det Resultat, som senere maatte vise sig som Følge af visse foreløbige Undersøgelser, derved at man har bevilget Midler til disse. Men det er dog ganske vist, at saadanne foreløbige Bevillinger til Undersøgelser ofte møde stærkere Modstand, end man i og for sig har let ved at forklare sig, netop fordi man ligesom frygter for, at man derved forud skal billige det Resultat, der kan fremkomme igjennem Undersøgelserne. Jeg vil for mit Vedkommende slet ikke sige, at jeg i og for sig finder det rigtigt at rette sig efter denne Betragtning, men det er nu engang vist, at den ofte gjøres gjældende, og, naar der da tillige kan anføres saa gode Grunde som i nærværende Tilfælde imod at bevilge en Udgift

af den omtalte Art, idet man kan henvisse den til Afholdelsen af de sædvanlige Conti, eller til at dens Indbringelse paa en senere Tillægsbevilling ikke vil møde den mindste Banstikighed, saa troer jeg ikke, at det kan siges at være rigtigt for en Sag som denne at gaae til at forandre Finantslovsforslaget. — Jeg veed ikke, om der mulig er ærede Medlemmer, som maatte mene, at det kunde være hensigtsmæssigt at votere det omhandlede Beløb for siden at have Noget at sige af paa. Jeg udtaler herved, hvad der maaffee kan ligge i et eller andet æret Medlems Tanke, men jeg for min Person mener, at det er et fordæveligt System, og at det vilde være ønskeligt, at Landsthinget engang viste, at det ikke vil gaae den Vej. Af de nu anførte Grunde troer jeg, at der er Opfordring til at stemme imod det Forslag, der under Nr. 15 er stillet af den ærede Indenrigsminister. — Til Slutning skal jeg endnu blot gjøre den Bemærkning, som jeg dog ikke nærmere vil forfølge, at den ærede Indenrigsminister ikke kan undre sig over, om man er noget om ligeoverfor en Ministers Brug af Ordet „Forpligtelse“ i Forhold til fremmede Magter.

Den midlertidige Krigsminister:

Det Endringsforslag, som af mig er stillet under Nr. 16, staaer i en uadffillelig Forbindelse med det under Nr. 9 af mig stillede og nu vedtagne Forslag om Forstærkningsmandskabet, idet det gaaer ud paa en Anskaffelse af de fornødne Sæt Overmunderingsstykker til Forstærkningsmandskabet. Der findes ingen Beholdninger til dette Forstærkningsmandskab, og der er altsaa ingen anden Vej at gaae, naar Mandskabet indkaldes, end enten at anskaffe de foreslaaede Munderinger eller at tage af de Beholdninger, som findes til Liniebataillonerne og Reserwebataillonerne. Jeg troer nu, at det vil være i levende og sørgelig Huskommelse hos Alle, hvor uhenigtsmæssigt dette Sidste er, idet det Misforhold, der er tilstede imellem Størrelse af Mandskabet fra 30 til 38 Aar og det 22aarige til 26aarige Mandskab, jo er i høi Grad fremtrædende, hvilket noksom viste sig i 1863 og 1864. Det er saaledes i og for sig ønskeligt, at der begyn-